

Visszatérés a természetbe

Emlékeiben elmerülve először az illatokat érzi meg. Hosszan és intenzíven.

Érzi a kitisztított és megolajozott vadászpuska illatát az ágya alatt, a hálószobában, amelyen apjával osztozik. Nem akar emlékezni erre az illatra, mert szigorú, hideg, fémmel és vérrel átítatott képeket ébreszt benne. Majd előjön a kihányt gyomortartalom illata is. A pizsán levő sajt átható, kifinomult szagára emlékeztette. Ilyennek képzelte el a savó szagát a kérődző állatok emésztőrendszerében, az oltógyomorban. Egyes illatok izgalomba hozzák, másokhoz közömbösen viszonyul. Emlékeiben legelőször az izgalmasakat kategorizálja, és csak azután következnek a közönséges illatok, amelyeket kitalált tulajdonságokkal ruház fel, hogy ne legyen büntudata az osztálybeli megkülönböztetésük miatt.

A fa grafitceruza illata a világ összes tantermében ugyanúgy érezhető. Nosztalgikus illata a szocialista világban való felcseperedésére emlékezteti a fiatal tanulók energiától duzzadó testétől bepárasodott ablakú tanteremben. A törlőgumi kellemes illata legtöbbször a rágógumiéra emlékezteti. A tolltartó egy igazi illatbánya, egy zseb, amelyből a diákarcok elfeledett hologramjai bukkannak elő, a nagy-szünet zsvajva, az élet kezdetének eufóriája, amely soha többé nem fog megisméltódni.

Emlékszik egy kislány arcára a szomszédos osztályból. Nem szeretett vele összetalálkozni a gimnázium fényesre taposott lépcsőin, ahova egyébként örömmel és nagy tudásszomjjal járt. A lány arcán néha a jövőből rákacsintó halált vélte felfedezni. Koponyájának alakja a halálra emlékeztette, úgy érezte, mintha már készen állna az elmúlásra. A földnek, a férgeknek és a baktériumoknak nem lenne

munkájuk vele, ha koponyája valamilyen véletlen folytán idő előtt a föld alá kerülne. Koponyája olyan volt, mint ahogyan a koponyák kinéznek, miután a halál feldolgozza őket. Ezért csak úgy nevezte őt: Koponyácska. Jelenlétét csengetéskor a többi, befelé igyekvő, az iskola bejárati ajtaja előtt tolakodó, bejutni próbáló test között is érezte. Igyekezett nem észrevenni a lány arcát. De akarata ellenére is szemei minden alkalommal találkoztak vele. Bármennyire is elborzadt a látványától, ugyanannyira vonzotta is. Kicsi, rövid, pisze orra készen állt a föld alatti korzózásra. Előredomborodó szemöldökcsonthajai alatt szemei mély gödrökben ültek, alattuk pedig sötét félkörök, a szem alatti karikák. Orcája piroszposzgás és egészséges volt. Arcának húsa a halandóságára emlékeztette, bármennyire is erotikus és illatozó volt az a hús.

A mocsarasban egy bélszerűen kacskaringó patakban teknősökre vadásztak. Az egyik elpusztult teknős páncéljának és lebomló szöveteinek rothadt bűze érződik.

A borjúszelet, melyet tenyerében forgatva a hentesekre jellemző kifinomult orrához emel, tudatában elővetíti az izomszövetet, mely a halotti merevséget követően hamar bomlásnak indul. A friss borjúhús a halál illata. Számára ez az illat rosszabb, mint Koponyácska tekintete.

Néha szeretné, ha lenne egy varázslatos tolltartója, amelybe belebújhatna és visszamehetne a gyermekkorába, a felnőttek traumáitól mentes világba. Oda, ahol a szép és beképzelt kislányok a mosatlan test és a családi ápolatlanság drákói izzadságának szagát árasztják magukból. Ahol a kisfiúkon, mint valami mozgó istállókon, a háziállatok és a vizelet szagát érezni. Oda, ahol életét az illatokon keresztül kezdte megismerni.

Felnőtté válásának elejéről az impregnált vasúti talpfák délidőben felszálló illata maradt meg. Amikor arcát a sínre tapasztotta, s végignézett rajta, s a remegő délibábot, mint a nyugodt tenger olaját vélte látni. A vasút egyik irányban az Adriai-tenger felé haladt, a másik irányban pedig befelé, az imádott város felé; a tiszta városba, derékszögben találkozó utcákkal, rendezett parkokkal, kedves emberekkel, érdekesítő könyvkereskedésekkel, amelyekbe csak azután tért be, miután órákon keresztül a kirakatot bámulta, így megadva a tiszteletet a könyveknek és címszövegeknek. Miután megjegyezte a könyvek címét és szerzőjét, készen állt belépni a könyvkereskedésbe, átengedve magát mind között a legjobb dolognak: az új könyvek illatának.

Felnőtté válásának elejéről az impregnált vasúti talpfák, a vonatok és a távoli országok illata maradt meg, melyeken a vonatok keresztülhaladtak. Aki már utazott vonattal, és vele most pont ez történik, tudja, hogy ezek az utazások valami varázslatos dolgot rejtenek magukban. A túloldali ablak mellett elsuhanó képek egyediek, megismételhetetlenek, még akkor is, ha állandóan ugyanazon az útvonalon utazol. Az idő és a tér itt különösen melankolikus érzettel tölt el. A vonatokat máshoz nem hasonlítható varázslatos melankólia vezérli.

Ábrándozásából a kerekek csikorgása rázza fel, amint a hatalmas vastömeg saját tömegének tehetetlenségi nyomatéka és gyorsulása ellen küzd. A városból utazott B-be, mint ahogyan azt minden hétvégén tette. Az út hosszú, hétórás. Kívülről ismeri a vonat mellett elhaladó táj földrajzát. Külső élete rutinszerű volt, mint ahogy a munkája is, mivel az Állami Statisztikai Intézet hivatalnok, s bármilyen túlzás nélkül állítható, hogy saját és mások életének dolgait és történéseit a nekik megfelelő, megszámlálhatatlan logikai fiókba rakja el.

A vonatfülkébe, ahol egyedül ül, belép a jegykezelő, bólintva üdvözlő, nem kéri a jegyét, csak félrehúzza a fülkeajtót, a beáramló levegő pedig új illatok forratagát hozza magával, amely könnyed félálomba szenderíti. Így észre sem vette, hogy a fülke megtelt fiatal emberek csoportjával. Szenderegéséből felriadva, ha akkora lett volna, mint Atlasz, felülről láthatta volna kígyózva száguldó vonatát, ahogyan egyre kisebb lesz, miközben ő, Atlasz, fejét a felhők első rétege fölé emeli, egészen addig, míg feje tízezer méter magasra nem emelkedik, egészen odáig, ahol a repülők az égi termőföldröket szántják, tejfehér, egyenes vonalakat húzva maguk mögött.

Aztán ismét bevillant valami elméjébe, ami visszatérítette a vonatba. Odapréselte a piszkos üléshez. Egy régi illat rávette, hogy sötét szemüveggel eltakart tekintettel végigpásztazza a fülkében levő utasokat, kutatva, hogy kihez tartozik az az illat, amely megbabonázta, és amelytől vére sebesen végigáramlott testében.

Rögtön észrevette, noha semmivel sem tűnt fel egy virágzó, teltebb lány mellett ülve, aki éroszát fekete, magas és vastag sarkú bőrcipőbe szorított lábfejének körmein piros lakkal próbálta kihangsúlyozni. A vörös rúzs is az erotikus kisugárzását hivatott kiemelni, ugyanúgy, mint a feszes mellei, melyek annyira egymáshoz simultak, hogy képtelenség lett volna akár csak egy hitelkártyát is keresztülhúzni köztük.

A szoknyája tovább növelte szexepiljét. Fekete, szűk szoknya ölelte körül feszes combjait. Mindezek ellenére nem keltett benne semmilyen benyomást. Illata jelentéktelen volt, az átlagosnál is átlagosabb. Így aztán gyorsan a jelentéktelen személyek közé archiválta, majd tekintete egy nagyjából tizennégy éves kislányon akadt meg.

Világos volt számára, hogy a nimfa illata olyan, mint az ő szocialista felnövéseinek korszakában, március 8-án városszerte az összes szőrös férfikézben hordozott összes rózsacsokor illata volt. Valójában nem is rózsaillata volt, hanem olyan, mint a bimbóé, amely nem pazarolja illatát, hanem féltve őrzi azt. A lány illatdémonja annyira elhatalmasodott rajta, hogy beleszédült, s szerette volna teljesen átengedni neki magát, nem félve a haláltól és a megszűnéstől – az ő állandó útítársaitól.

Világos volt a számára, hogy a lány is érezte ezt a feléje irányuló energiát, noha igyekezett elrejtteni sötét szemüvege mögé, s úgy tett, mintha a rohanó tájat figyelné, de még akkor is őt figyelte, amikor úgy tűnt, hogy tekintetét a természetre, a vasúti sínekkel rímelő, kanyargó folyóra szegezte. Minden érzékszerve a lányt figyelte.

Ekkor már mindketten tudatában voltak annak, hogy mennyire vonzódnak egymáshoz. Az ő kis testecskeje uralta a helyet. Illata egyszerre erőteljes és gyengéd. A lány, mivel tisztában van erejével, egy pillanat erejéig késztetést érez, hogy verbálisan is beárnyékolja az idősebb lányt, aki feltűnően kihangsúlyozta esetlen erotikusságát. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy a kis nimfa uralkodik a fölkében áramló energia felett, ahol két középiskolás tartózkodott véletlenszerű statiszták szerepében. A lány illata átvette az irányítást érzékei felett. Engedelmeskedett a tekintetének, megengedte, hogy tekintetével áthatoljon a ruháin, és elképzelje meztelen, érintetlen testét. Mindketten élvezték ezt a játékot, miközben a vonat a sínek lejtésétől függően hol balra, hol jobbra dőlve száguldott tovább. Hosszú ideje csak egymásra figyeltek. Számukra a fölke üres volt, ők ketten ültek egymással szemben. A lány a feromonjaival és szégyenlősségével, ő pedig kiszakadva életének automatizmusából, egy olyan láthatatlan vonalat húztak meg, amelyet képtelenség lett volt átlépni, még akkor sem, ha a vonat a világ végéig haladt volna.

Egyszerre több jelentéktelen utas is csatlakozott hozzájuk, így a kis nimfa melléje telepedett. Egyszer, amikor a vonat vészesen megdőlt a zavaros folyó irányába, egészen közel kerültek egymáshoz, s a lány tenyerével véletlenül megérintette a térdét. Nem szóltak semmit.

Hallgattak és órákon keresztül szagolgatták egymást. A lány hajának illata annyira vonzó volt a számára, hogy végre megértette a fekete lyukak erejét, amelyek képesek meghajlítani a napfényt, elnyelni egy bolygót vagy egy, a mi Napunkhoz hasonló csillagot is. Hajának illata a boldogságra, a szűziességre és a gyermekkorra emlékeztette. Megtehetette volna, hogy a lány felé forduljon és beszippantsa ezt a mennyei parfümöt. Lehet, hogy a lány ezt tudta. Ezért csak hallgattak, és élvezték ezt a helyzetet, mivel tudták, hogy a fürkében senki sem sejt semmit.

A kis nimfa kiment a többi utassal együtt, így egyedül maradt a fürkében. Egyszer le kellett szállnia. Egyszer a játéknak vége lett. Egyszer a vonatnak is meg kellett érkeznie a városába. Egyszer el kellett mennie a vasútállomás mögötti dombokon levő, nedvességtől és növényzettől roskadozó épületben található lakásába. Innen nézte, ahogy a vonatok begurulnak az állomásra, s a mozdonyok szinte örömujjongásba kezdenek útjuk végén.

Kipakolta dolgait, mintha mi sem történt volna, mert hát ki állíthatná ennek az ellenkezőjét. Fogkefét oda tette, ahol annak lennie kell. Minden dolognak megvolt a saját szigorúan meghatározott helye. A törülközőtartó felett egy matricán az általa néha használatos Facebook felhasználói neve állt: Zeldor Grit. A Zed Geldort pedig a tartalék volt. A Facebookon többnyire szégyenlős voyeur volt. Tetszett neki a közösségi oldal, ahol bárki és bármi lehetett. Úgy döntött, hogy egy kitalált személy lesz, mivel képtelen volt valós személyként tekinteni magára.

Lakásában tökéletes rend uralkodott, amennyire emberi halandósága azt megengedte. Két lakótársa volt: a sötétség és a csend. Hetvenes évekbeli bútorok. Fa karfás szövetfotelek. Régi, búrás asztali lámpa. A nappaliban levő ezüst díszekkel körbezárt tükör. A lakás ő maga volt, konzerválva magát az időben.

A következő, amire emlékszik, a vasúti talpfák illata és az elhagyott sínek mentén heverő kövek csikorgása, amelyeken lépked. Körülötte mindenütt tücsök hallatszódni, az éjszaka és a titkos élvezetek fáradhatatlan hírnökei, valahol a föld alatt rejtőzködve. A paréj a derekáig ér.

Egyszerre megállt, és pár percre megdermedt. A sötétbe és a nedves fűbe vesző síneket nézi.

A távolban, néhány kialudt betűjével, egy hotel neon reklámtáblája pislog. Először a cipőjét veszi le, s egymás mellé helyezi őket. Majd

a nadrágját, amelynek szarait egymásra illeszti. Összehajtja, majd a cipőjére teszi, amelybe előtte belegyúrta a zokniját. Meztelenül nézi ruháit és cipőjét, mintha csak folyó partján lenne, és bármely pillanatban a hideg vízbe ugorva, teljes erejéből úszni kezdene. A kavicson lépkedve a gázba lép. Véletlenszerűen tép a zöld növényekből, és egészen addig gyömöszöli őket tenyerében, míg a lágy növények keserű leve ki nem préselődik. Arcát növényi harci színekkel festi be. Időnként egy pillanatra megvilágítja egy-egy autó fényszórójának eltévedt fénye.

Majd a mellkasát csapkodó gazon keresztül fut, s lábára tekerednek a száraz. Az elhagyatott sínpárok mentén fut. Zölden, reszketve, véresen. Egészen addig, amíg vannak sínek. Egészen addig, amíg vannak növények, egészen addig, amíg vannak éjjelek.